

POSTANOWIENIE

Dnia 17 października 2024 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Krzysztof Staryk

w sprawie z powództwa J. P.
przeciwko Skarbowi Państwa - Sądowi Rejonowemu w C.
o uznanie wypowiedzenia za bezskuteczne, o przywrócenie do pracy,
po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym w Izbie Pracy i Ubezpieczeń
Społecznych w dniu 17 października 2024 r.,
zażalenia powódki na postanowienie Sądu Okręgowego - Sądu Pracy
i Ubezpieczeń Społecznych w Sosnowcu
z dnia 30 sierpnia 2023 r., sygn. akt VII Pa 20/22,

oddala zażalenie.

[SOP]

UZASADNIENIE

W postanowieniu z dnia 30 sierpnia 2023 r. sygn. akt VII Pa 20/22, Sąd Okręgowy – Sąd Pracy i Ubezpieczeń Społecznych w Sosnowcu – w sprawie z powództwa J. P. przeciwko Skarbowi Państwa - Sądowi Rejonowemu w C. o uznanie wypowiedzenia za bezskuteczne, o przywrócenie do pracy – odrzucił skargę kasacyjną powódki od wyroku Sądu Okręgowego – Sądu Pracy i Ubezpieczeń Społecznych w Sosnowcu z dnia 3 listopada 2022 r., sygn. akt VII Pa 20/22.

W uzasadnieniu postanowienia z dnia 30 sierpnia 2023 r. Sąd Okręgowy ustalił, że Sąd Okręgowy w Sosnowcu w dniu 12 czerwca 2023 r. wydał

postanowienie w przedmiocie ustalenia wartości przedmiotu zaskarżenia na kwotę 56.580 zł. Przedmiotowe postanowienie jest niezaskarżalne. Koniecznym zatem stało się uiszczenie przez powódkę opłaty od skargi kasacyjnej w kwocie 2.829 zł. Wezwanie o uzupełnienie braków formalnych i uiszczenie w/w kwoty doręczono pełnomocnikowi powódki w dniu 19 czerwca 2023 r. Przedmiotowej opłaty nie uiszczono w terminie.

Zgodnie z art. 398⁶ § 2 k.p.c. sąd drugiej instancji odrzuca skargę kasacyjną wniesioną po upływie terminu, skargę niespełniającą wymagań określonych w art. 398⁴ § 1, nieopłaconą oraz skargę, której braków nie usunięto w terminie lub z innych przyczyn niedopuszczalną. Wobec nieopłacenia skargi kasacyjnej, Sąd postanowił o jej odrzuceniu przy zastosowaniu wskazanych wyżej przepisów.

Postanowienie Sądu Okręgowego z 30 sierpnia 2023 r. powódka zaskarżyła zażaleniem zarzucając naruszenie:

1. art. 398⁶ § 2 k.p.c. przez jego niewłaściwe zastosowanie i odrzucenie skargi kasacyjnej oraz uznanie jej za niedopuszczalną ze względu na nieusunięcie braków formalnych - uiszczenia opłaty od skargi kasacyjnej,

2. art. 23¹ k.p.c. w zw. z art. 35 ustawy o kosztach sądowych w sprawach cywilnych (w brzmieniu na dzień wydania postanowienia) przez ich niewłaściwe zastosowanie polegające na przyjęciu, iż wartość przedmiotu zaskarżenia jest wyższa niż 50.000 zł, w sytuacji gdy wartość przedmiotu sporu (a później zaskarżenia) była niższa niż 50.000 zł, ponieważ obejmowała wyłącznie sumę wynagrodzenia za okres 12 miesięcy, bez wynagrodzenia za czas pozostawania bez pracy - w tym zakresie powódka skutecznie cofnęła powództwo.

Skarżąca wniosła o: 1. uchylenie zaskarżonego postanowienia Sądu Okręgowego oraz o: 2. rozpoznanie na podstawie art. 380 w zw. z art. 397 § 3 k.p.c. wraz z zaskarżonym postanowieniem niezaskarżalnych postanowień w przedmiocie ustalenia wartości przedmiotu zaskarżenia, które miały wpływ na treść rozstrzygnięcia i o ich zmianę przez ustalenie wartości przedmiotu zaskarżenia poniżej kwoty 50 000 zł, 3. zasądzenie od pozwanego na rzecz powódki kosztów postępowania zażaleniowego, w tym kosztów zastępstwa procesowego, według norm przepisanych.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Zażalenie jest nieuzasadnione.

W dniu 15 lutego 2023 r. pełnomocnik powódki wniósł skargę kasacyjną, w której kontestował oddalenie apelacji w sprawie przywrócenia do pracy.

W wyżej wskazanym dniu obowiązywał art. 35 ust. 1 ustawy z dnia 28 lipca 2005 r. o kosztach sądowych w sprawach cywilnych w następującym brzmieniu „W sprawach z zakresu prawa pracy od pracodawcy pobiera się opłatę podstawową wyłącznie od apelacji, zażalenia, skargi kasacyjnej i skargi o stwierdzenie niezgodności z prawem prawomocnego orzeczenia. Jednakże w sprawach, w których wartość przedmiotu sporu przewyższa kwotę 50 000 złotych, od pracownika i pracodawcy pobiera się opłatę stosunkową od wszystkich podlegających opłacie pism”.

Art. 35 ust. 1 zmieniony został przez art. 16 pkt 5 ustawy z dnia 7 lipca 2023 r. (Dz.U.2023.1860) zmieniającej ustawę z dniem 28 września 2023 r., jednak przepisy przejściowe zawarte w ustawie nowelizacyjnej nie odnosiły się do przedstawionej wyżej sytuacji.

Od wniesionej skargi kasacyjnej należało zatem uiścić opłatę stosunkową (również od pracownika) przy ustaleniu, że wartość przedmiotu sporu przewyższa kwotę 50 000 zł.

Zgodnie z art. 23¹ k.p. w sprawach o roszczenia pracowników dotyczące nawiązania, istnienia lub rozwiązania stosunku pracy wartość przedmiotu sporu stanowi, przy umowach na czas określony - suma wynagrodzenia za pracę za okres sporny, lecz nie więcej niż za rok, a przy umowach na czas nieokreślony - za okres jednego roku.

Na podstawie zaświadczenia o wysokości wynagrodzenia za pracę z k. 169 akt sprawy w sposób prawidłowy została ustalona wartość przedmiotu zaskarżenia na kwotę 56.580 zł. W zażaleniu pełnomocnik powódki nie sprecyzował konkretnych kwot (lub przepisów) dotyczących innej sumy wynagrodzeń za pracę jak suma wynagrodzeń za 12 miesięcy; odszkodowanie za czas pozostawania bez pracy nie zostało ujęte w tej sumie.

Na podstawie art. 398⁶ § 2 k.p.c. Sąd drugiej instancji odrzuca skargę kasacyjną wniesioną po upływie terminu, skargę niespełniającą wymagań

określonych w art. 398⁴ § 1, nieopłaconą oraz skargę, której braków nie usunięto w terminie lub z innych przyczyn niedopuszczalną.

Pełnomocnik powódki nie uiścił adekwatnej opłaty w wyznaczonym terminie, co implikowało konieczność odrzucenia skargi kasacyjnej.

Mając powyższe okoliczności na względzie Sąd Najwyższy na podstawie art. 398¹⁴ k.p.c. w związku z art. 394¹ § 3 k.p.c. orzekł jak w sentencji postanowienia.

ł.n

[a]